

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Politica

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۰۲ می ۲۰۲۱

به مناسبت اعلان خروج نیروهای امریکائی از افغانستان

در ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ افراد القاعده‌ئی عربستانی به بُرج‌های دوقلو حمله کردند و در نتیجه حدود دو هزار نفر کشته شدند! امپریالیسم امریکا، که مدت‌ها در حال تدارک برای حمله نظامی به افغانستان و عراق بود، با سوء استفاده از خشم و نارضایتی عمومی از این عمل تروریستی به عنوان یک «نعمت الهی» بهره گرفت و جنگ بی‌پایان «علیه تروریسم» را آغاز کرد. «جرج دبلیو بوش»، رئیس جمهور وقت امریکا، در سخنرانی‌اش، خطاب به کشورهای جهان گفت: یا با ما نایب یا علیه ما، ما وارد جنگ بی‌پایان علیه «تروریسم» و هر کشور دیگری، که با ما نباشد، خواهیم شد. البته تروریسم را هم خود سران امریکا تفسیر و تعریف می‌کردند؟! لذا به جای حمله به عربستان، که پایگاه «القاعده» بود، ولی چون کشوری دوست بود، به افغانستان، که طالبان حاکمیتش را داشتند، یورش بردند. طالبانی که امریکای‌ها با کمک پاکستان و دولت «فخیمه» انگلستان و با پول امارات و عربستان سازماندهی کرده بودند، تا اشغالگران سوسیال – امپریالیست‌های شوروی را از افغانستان بیرون کنند و خود جای آنها را بگیرند. اما پس از چند سال حکومت طالبان، طالب‌ها به خواست امریکائی‌ها مبنی بر عبور لوله‌های گاز از آسیای میانه و از داخل افغانستان به غرب تن ندادند و «بی‌اعی» شدند.

حمله به افغانستان با همکاری ۳۰ کشور عضو «ناتو» صورت گرفت! این که امریکائی‌ها و همپیمانان اروپائی و کانادائی و استرالیائی‌اش، این جنگ‌افروزان وحشی بین‌المللی، برای مبارزه با «تروریسم» و به بهانه دفاع از «دموکراسی، آزادی و حقوق بشر»، با جنگنده‌های ۸۵ میلیون دالری به افغانستان فلک‌زده، که بودجه سالانه‌اش حدود ۸۵ میلیون دالربود، حمله‌ور شدند و ده‌ها و بلکه صدها هزار انسان بی‌گناه را به خاک و خون کشیدند، سخنی است، یکسره پوچ و مسخره!

حال بعد از گذشت ۲۰ سال، «جو بایدن» و پیمان نظامی «ناتو»، که زائده امپریالیسم امریکاست، اعلام می‌کنند: «وقت آن رسیده که به جنگ بی‌پایان در افغانستان خاتمه دهیم، چون که ما به اهدافمان رسیدیم»؟! حتماً برای امپریالیسم بی‌پال و دُم امریکا اُفت دارد بگوید که از مردم افغانستان شکست خوردیم و ۲۴۰۰ کشته دادیم و آنچنان درگیر بحران‌های عمیق اجتماعی و نارضایتی عمومی و شکاف‌های غیرقابل ترمیم قرار داریم که چاره‌ای جز فرار نداریم!

در همان زمان حمله به افغانستان و سرنگونی طالبان و «اسلام سیاسی»، «منصور حکمت»، دبیرکل «حزب تقلبی کمونیست کارگری ایران» این عمل امریکا را جنگ بین تمدن و توحش نامید و این جنگ تجاوزکارانه را برای مردم

جهان و منطقه مثبت ارزیابی کرد و شعار «دست‌ها از افغانستان کوتاه!» و تظاهرات ضد جنگ برای ممانعت از تجاوز امریکا به افغانستان را ارتجاعی ارزیابی نمود و از این تجاوز نظامی بی‌شرمانه به دفاع برخاست. کسی که از صهیونیسم اسرائیل الهام بگیرد و آنرا الگوی دموکراسی تبلیغ کند، جز این انتظاری از او نمی‌رود. مأمور است و معذور!

در سال ۲۰۱۱ تعداد نیروهای نظامی امریکائی بیش از ۱۰۰ هزار نفر بودند و کم‌کم و تحت فشار و مبارزه مردم افغانستان به ۲۵۰۰ نفر تقلیل یافت!

پایگاه اطلاع‌رسانی «القاعده» به نام «تابات» چندی قبل، طی گزارشی اعلام کرد که «القاعده» در ۱۸ ولایت افغانستان و مقامات امنیتی اعلام کردند که «القاعده» در ۲۱ ولایت افغانستان حضور دارند! «روح‌الله احمدزی»، سخنگوی وزارت دفاع افغانستان، تأکید کرد که رابطه بین طالبان و القاعده همچنان ادامه دارد و این دو همکاری‌های نزدیکی با یکدیگر دارند!

احتیاج به سواد سیاسی چندانی نبود تا فهمیده شود که هدف حمله نظامی امریکا و همپیمانانشان، مبارزه علیه «تروریسم» نبود، برای حقوق دموکراتیک زنان و آزادی و دموکراسی نبود و نمی‌توانست باشد. بلکه امپریالیسم امریکا در پی دو هدف درازمدت بود. اول، و در رقابت با روسیه، انتقال لوله‌های گاز از آسیای میانه از مسیر افغانستان به بحیره عمان و به اروپا و دوم ایجاد و استقرار پایگاه نظامی قدرتمند در پشت مرزهای ایران، روسیه و چین که هر دو هدف به شکست انجامید!

طالبان هم رسماً اعلام کرد، تا زمانی که کلیه نیروهای خارجی، به تعداد ۷۰۰۰ نفر «ناتوئی» و ۲۵۰۰ نفر امریکائی از افغانستان بیرون نروند، در هیچ مذاکره‌ای شرکت نخواهند کرد! جدا از ماهیت ارتجاعی و تفکر قرون وسطائی طالبان، اتخاذ چنین موضعی نمی‌تواند در کادر موازین حقوق بین‌الملل غلط باشد و حتا درخواست خسارت مالی خارج از چنین عرف و موازینی نیست. خواست اخراج نیروهای اشغالگر خارجی، از جانب هر نوع حکومتی که باشد، خواستی است مثبت و قابل دفاع. سرنوشت هر کشوری باید به دست مردمان همان کشور رقم بخورد تا بتوانند آزادی، استقلال و عدالت واقعی را به دست آورند.

تجاوز و اشغال هر کشوری و به هر بهانه‌ای، عملی است ضدانسانی و ضدبشری! زیرا که حاصلی جز مرگ و نیستی، فقر و گرسنگی و ویرانی ندارد.